

Život i stvaralačko tkanje

Pavle BLAŽEK

U Pečuhu živi i radi istaknuti pjesnik GYÖZÖ CSORBA (ĐEZE ČORBA). Taj poznati mađarski stvaralac rođen je u tom gradu prije sedamdeset godina (Pečuh 1916).

On je pravnik, ali je gotovo cijeli život radio u ustanovama kulture svoga grada. bio je voditelj Gradske knjižnice u Pečuhu, aktivan je stvaralac u rukovodstvu Županijske knjižnice u Pečuhu, pa iako je ispunio svoje radne obaveze, on je i dalje stručni suradnik te knjižnice.

Taj kulturni radnik u mađarskoj književnosti djeluje oko 50 godina, a nezamisliv je njegov književni rad bez Pečuha. U tom razdoblju on je član mjesnih literarnih časopisa »SUDBINA« (»SORSUNK«), »PODUNAVLJE« (»DUNANTUL«) i »SADAŠNJOST« (»JELLENKOR«).

U Osijeku je kao književnik boravio 1984, u okviru međunarodne suradnje Gradske i

sveučilišne knjižnice i Županijske knjižnice iz Pečuha, a osječka »REVIJA« (broj 2/86) objavila je četiri njegove pjesme. Prva zbirka pjesama »NEPOKRETNOST« (»MOZDUL-ATLANSÁG«) objavljena je 1938. godine, a od 1986. CSORBA objavljuje više od dvadeset samostalnih zbirki poezije.

Istaknuti je prevodilac latinskih klasika, suvremenih talijanskih i jugoslavenskih pjesnika, preveo je drugi dio »FAUSTA« i više pjesama JANUSA PANNONIUSA.

Ovih dana pjesnik navršava 70. godina života, za tisak su priređeni njegovi noviji stihovi i zbirka epigrama Janusa Pannoniusa. Dobitnik je najistaknutijih nagrada za književnost, a ističemo najpoznatije »BAUMGARTEN« (1947), »JÓSZEF ATTILA« (1957. i 1976.), te nagrada »KOSSUTH« (1985).

Za čitaoce »GLASA SLAVONIJE« odabrali smo sonet »SUDBINA MOJIH PJESAMA«.

Pavle BLAŽEK

GYÖZÖ CSORBA

Sudbina mojih pjesama

Kad me već moja krv toplinom ne štiti,
niti oni koji su me voljeli kao čovjeka:
kakva li će tek sudbina mojih pjesama biti,
da li će i njih prekriti nerazumna, mutna
rijeka?

Vjerojatno ne treba vlastito životno trajanje
gorčinom snažiti i pelinovo točiti piće,
za druge je strane vedro nebo i postojanje.
Izvori su za žedne, a kruh je za klonulo biće.
Neka zbog toga ne ostane od mene ništa više,
osim obične nade da postoje, i moje riječi,
što kao kruh se u nekoj budućnosti piše.
A ako i on ne može tužnog i bolesnog da
izliječi.

neka nestane s pladnja u hladnoj lokvi kiše,
ili neka kao zlatni klas na pustoju njivi
zazveči.

(PRIJEVOD: ZITA KERY,

PREPJEV: PAVLE BLAŽEK)